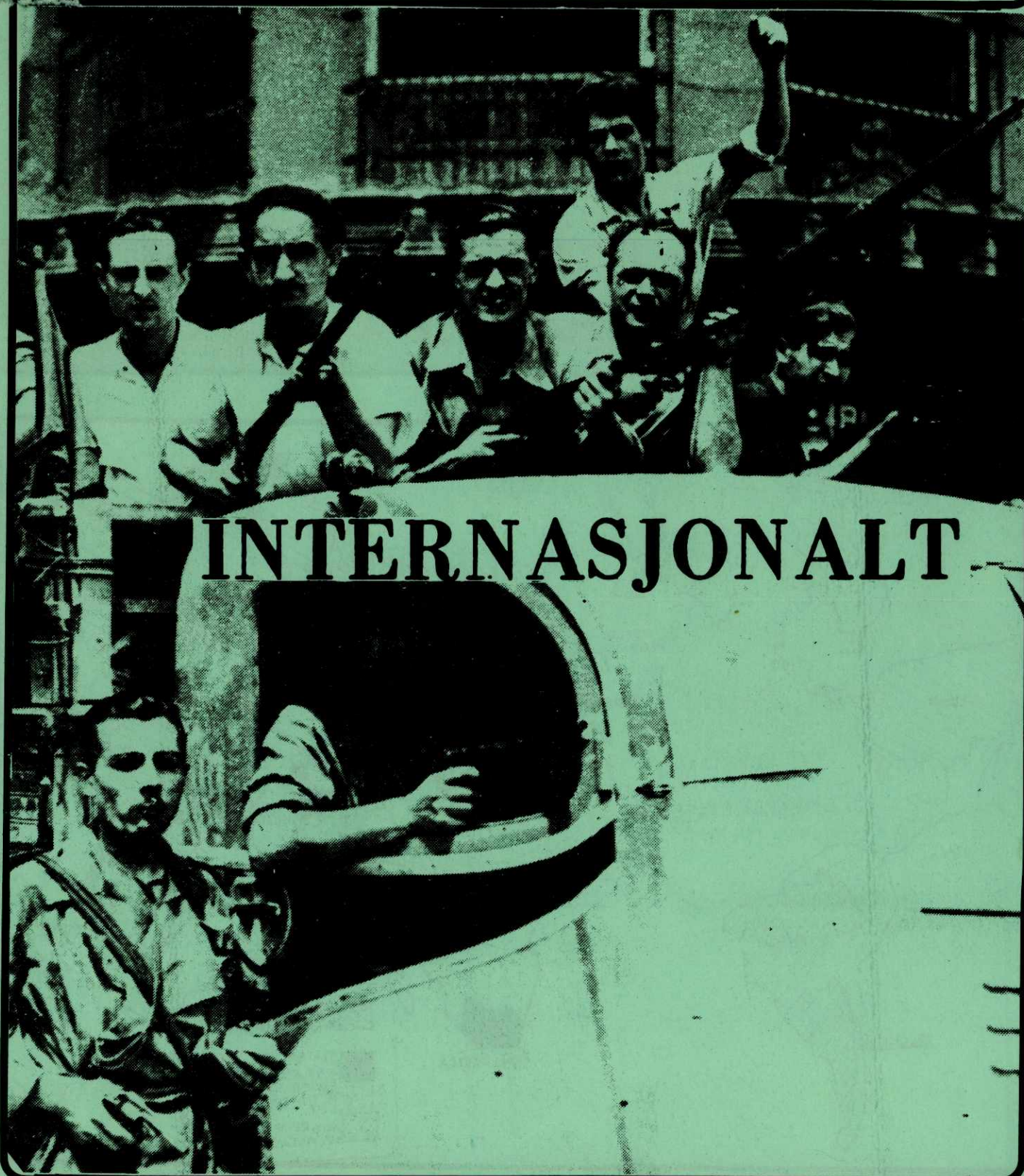


# Sakspapirer til : **RØD UNGDOMS LANDSMØTE**



# LAGSDISKUSJON OM FORHOLDET TIL FREDSBEGEVelsen OG INTERNASJONALT ARBEID

Dette materialet er forberedelsesstoff til lagsmøtet som skal holdes som en del av landsmøteforberedelsene i Mars 1981.

Alle medlemmer har krav på å få dette forberedelsesmaterialet minst en uke før møtet skal holdes. Til gjengjeld er det helt nødvendig at medlemmene hver for seg setter seg grundig inn i forberedelsesmaterialet slik at lagsdiskusjonen kan få den betydninga den er ment å ha.

Formålet med denne lagsdiskusjonen er:

- Å avklare Rød Ungdoms holdning til det som kalles fredsbegvegelsen i Norge, og først og fremst ved å avklare vår holdning til aksjonen «Nei til atomvåpen», som Rød Ungdom har gjort noen erfaringer med.

Dette vil innebære:

- Å sette seg inn i grunnlaget og politikken aksjonen står for.
  - Å diskutere Rød Ungdoms prinsipielle kritikk av aksjonen.
  - Å ta stilling til motsigelsene rundt parolen: «Norden som atomfri sone».
  - Å ta stilling til om Rød Ungdom fortsatt bør gå inn for å delta i aksjonen, i så fall på hvilket grunnlag, og i hvor stort omfang.
- Formålet er også å oppnå enhet om en prioritering som sier at arbeidet med solidaritet for Afghanistan er det vi først og fremst bør satse krefter på i vårt internasjonale arbeid, og i kampen for freden.

Spørsmål til diskusjonen:

1. Diskuter Grepstads syn på årsaker til opprustning og krigsfare opp mot Rød Ungdoms kritikk som setter forståelsen av imperialismen sentralt. Hva er konsekvensene av de to synene?
2. Det eksisterer et forslag om en nordisk atomfri sone som ikke innebærer at supermaktene, særlig Sovjet, må fjerne sine atomvåpen som har Norden som mål. Kan vi se på en slik atomfri sone som et skritt i riktig retning, eller vil den i hovedsak være skadelig, fremme ettergivenhet og oppmuntre Sovjet til videre aggresjon? Dette spørsmålet skal det stemmes over!
3. Er den holdninga som foreslås til praktisk deltakelse i aksjonen «Nei til atomvåpen» riktig? Er det riktig at vi må vurdere om de foreslåtte forutsetningene kan oppfylles?
4. Er laget enig i forslaget om at støttearbeid for Afghanistan skal være den saken Rød Ungdom helhetlig sett prioriterer høyest innenfor kampen for fred og vårt internasjonale arbeid.
5. Dersom laget ønsker det kan det reises diskusjon om spesielle saker i forslaget til landsmøtevedtak om internasjonalt arbeid.

NB! Det skal lages skriftlig rapport fra denne lagsdiskusjonen. Rapporten skal inneholde de viktigste synene som var oppe på de ulike punktene samt resultatet av avstemningen på pkt. 2.



# Kan ikke avvenne europeisk sone

*Atomfritt Norden:*

(Morten Fyhn) — Jeg ser en atomvåpenfri nordisk sone som ledd i en bredere europeisk løsning. Men det er viktig at man ikke setter en sentral-europeisk atomvåpen-frihet som en forutsetning for å komme i gang i Norden. Det er professor Erik Alfson som sier dette i en samtale med Aftenposten. Alfson er professor i matematikk ved Universitetet i Oslo. Han er én av dem som har engasjert seg aller sterkest i debatten om atomvåpenfri sone og er bl.a. medlem av styret i bevegelsen «Nei til atomvåpen».

Bevegelsen ble dannet i oktober 1979 i forbindelse med debatten i NATO om å utplassere nye mellomdistanseraketter. Alfson er også bidragsyder i boken «Atomvåpen og usikkerhetspolitikk», som kom ifjor høst.

Han er sterkt uenig i at man ikke kan gå inn for en atomfri sone i Norden uten at det skjer samtidig med og som et ledd i en bredere europeisk løsning, slik bl.a. statssekretær Johan Jørgen Holst i Utenriksdepartementet er gått klart inn for.

— Hensikten med en nordisk soneavtale er å bidra til avspenning for å hindre at det bryter ut en krig. Det vil ta tid å løse problemene i Sentral-Europa, derfor må vi begynne et sted og starte i et område hvor det kan være lettere å komme i gang, fremholder Alfson.

— Hvilke land skal være med i en slik sone?

## Fire land

— Når det gjelder avgrensningen av en nordisk sone, mener jeg det er rimelig å la den omfatte de kontinentale nordiske land hvor det idag ikke finnes atomvåpen, altså Danmark, Sverige, Finland og Norge. Å trekke inn Kola med sine strategiske våpen rettet mot USA, som en del av supermaktbalansen, er meningsløst. Heller ikke bør Island trekkes med i første omgang fordi landet strategisk er en del av Nord-Atlanteren. Selv om vel USA ikke har atomvåpen der idag, vil jeg tro at Island utgjør en så vidt vesentlig del av det amerikanske

sikkerhetssystem at det vil komplisere soneforhandlingene hvis Island tas med i startfasen.

Videre må det forhandles om en avgrensning til sjøs, og her bør man vel starte med 4 eller 12 nautiske mil. Østersjøen kan være vanskelig å trekke inn av flere grunner, bl.a. transitt-problemene. Det kan tenkes her en tilleggsavtale som spesielt forbyr de våpensystemer som Sverige er mest urolig for.

— Hvordan tenkes sonen egentlig utformet?

## Grunnpilarene

— I sluttdokumentet fra FN's spesialsesjon for nedrustning i 1978 fastlegges innholdet i en atomfri sone. Norge spilte forøvrig en aktiv rolle på konferansen og bidro til å få frem dokumentet. Det er snakk om fire grunnpillarer: Sonestatene garanterer at de vil forbli fri for atomvåpen, atommaktene garanterer at de ikke vil bruke atomvåpen mot sonelandene, et kontrollapparat skal påse at en avtale overholdes, og endelig det fjerde aspekt: Opprettelsen av atomfrie soner kan bidra til den avspenning som er nødvendig for å bevare freden og bidra til å forhindre eller stanse kapprustningen, sier Alfson.

— Rustningskappøpet er skremmende, og de fleste slike kappøp før i historien er endt med krig. Det hevdes at en atomkrig ikke vil komme fordi ingen tjener på den. Men irrasjonelle ting er skjedd før, og vil kunne skje igjen, fortsetter Alfson, som minner om at man før

første verdenskrig sa det samme om umuligheten av en krig som man gjør idag.

## Ensidig oppgivelse?

— Det sies i motargumentasjonen at en atomfri sone i Norden betyr en ensidig oppgivelse av vestlige forsvarsinteresser?

— Argumentet holder ikke. Norden består ikke bare av NATO-landene Danmark og Norge, men også av Sverige og Finland. Det betyr at begge supermakter vil måtte fraskrive seg retten til å bruke atomvåpen på områder som de oppfatter som del av sitt eget sikkerhetssystem. For en supermakt kan det kanskje være rasjonelt forsvar å utkjempe en atomkrig

på andres jord, men for frontlinjestatene vil en atomkrig på eget område være det stikk motsatte av forsvar. Det vil være ødeleggelse av alt som skal forsvares.

— Hvilken tiltro har De til eventuelle supermaktsgarantier til landene i en atomfri sone?

## Supermaktsgarantier?

— Det som skal skje i en krig må forberedes i fred. En soneavtale kan begrense slike forberedelser, og i fredstid blir stort sett alle internasjonale avtaler overholdt. Derfor legger jeg såpass stor vekt på den virkning en soneavtale vil ha i fred. Den skal være et ledd i arbeidet for å stanse atomopprustningen, for å bidra til avspenning mellom maktblokkene og for å legge

forholdene til rette for ytterligere tilnærmet samarbeid. Hovedhensikten med soneavtalen er å hindre krigen.

— Hva med de sovjetiske taktiske og mellomdistansevåpen på Kola. Skal ikke de røres?

## Sovjets atomvåpen

— Det er ikke riktig at det bare er Sovjet som har atomvåpen i nordområdene. Hvis vi tenker på de nære havområder, vet vi at det er vestlige atomvåpen f.eks. ombord i hangarskip og ubåter. Og aller viktigst er kanskje de amerikanske B-52 bombefly, 150 i tallet, som skal ombygges til å ta 20 selvstyrte kryssningsraketter hver. Og vi må regne med at en del av disse vil patruljere i Nord-Atlanteren og Norskehavet. Det gjelder således å finne frem til rimelig balanserte reduksjoner hos supermaktene. Dette er noe som det må forhandles om.

— Jeg ser soneavtalen for Norden som en måte å komme i gang på. Så kan den senere utbygges videre som ledd i en større europeisk ordning, sier professor Alfson. Han understreker at arbeidet mot atomvåpen ikke er rettet mot NATO, men for at det skal føres en forsvarspolitik i vår egen interesse. Og da skal man, ifølge Alfson, ikke lenger basere seg på atom for å avskrekke et konvensjonelt angrep.

Av Jon Grepstad

## Frå rustingskontroll til nedrusting?

Kva er alternativa? Korleis kan vi åra framover arbeide for nedrusting?

Vi skal her skilje mellom på den eine sida supermaktene, og på den andre sida supermaktenes allierte og andre land — og i den samanhengen legge særleg vekt på kva Norge kan gjere.

Aller først skal det peikast på at strategiar for nedrusting må — i motsetnad til rustingskontroll — ta utgangspunkt i drivkreftene i rustinga. Kapprustinga er avhengig av eit flettverk av ulike faktorar, av politisk, økonomisk, militær, sosial og psykologisk art, men generelt kan vi skilje mellom to typar prosessar: På den eine sida har vi ein aksjons-reaksjons-prosess (part A gjennomfører eit tiltak, part B reagerer på tiltaket, og A gjennomfører tiltak som reaksjon på B's reaksjon — innebygd i denne prosessen er også ofte ein tendens til overreaksjon). På den andre sida har vi ein autonom eller autistisk prosess, driven fram av indre drivkrefter i eins eigen nasjon — og særleg viktig i vår tid er det militær-industrielle-teknologisk byråkratiske komplekset og dei interesser som er knytta til det, og kanskje særleg militær forskning og utvikling. Mens ein tidlegare gjerne forklarte rustingskappløpet som ein aksjons-reaksjons-prosess, spelar dei autistiske og indre drivkrefter i dag ei vel så viktig rolle. Rustinga går i ein viss grad på tomgang, noe som også forklarar kvifor vi i ein periode med relativ avspenning ikkje har opplevd ein tilsvarende reduksjon i rustingar, men tvert imot ein sterk auke.

**Aksjons-reaksjons-mekanismen** finn vi særleg på det politiske nivået i rustingsprosessen. Partar som er drivne av mistillit, frykt og rivalisering reagerer — og ofte overreagerer — på tiltak hos motparten og vi får kjedereaksjonar som fører til opprusting. Eit viktig element i denne prosessen er den løynleggholding som eksisterer mellom partane, og som gir grorbotn for uvisse og frykt.

Skål nedrusting kome i stand må ein fjerne dei aksjons-reaksjons-mønster som fører til opprusting. Eg skal peike på tre generelle tiltak på dette feltet.

1) For det første må sjølve forhandlingsmåten endrast. Ein må forlate styrkediplomatiet og det å bruke nye våpen som forhandlingskort, og i staden før ein går til forhandlingar vise vilje til nedrusting ved å skjere ned på eksisterande arsenal. Det finst meir enn nok å ta av utan å sette tryggleiken i fare. Berre ved å vise vilje til nedrusting kan ein skape eit gunstig utgangspunkt for nedrustingsforhandlingar.

2) For det andre bør ein vurdere strategiar baserte på einsidige gjengjeldta tiltak — «unilateral reciprocated initiatives». Det vil seie at ein part A gjennomfører t.d. ei nedskjering og part B svarer med eit liknande tiltak. Med andre ord ein aksjons-reaksjons-prosess som fører til nedrusting.

3) For det tredje må ein satse på tillitsbyggande tiltak, t.d. skiping av nedrusta soner rundt grensa mellom militærblocker, avgrensing av militære øvingar, utveksling av observatører, og generelt satse på avspenning og større openhet — tiltak som kan vere med å fjerne mistillit, spenning og frykt mellom partane.

Men alt dette har som føresetnad at det eksisterer både vilje og evne til

grunn til å tvile på. Ein avgjerande føresetnad for nedrustingar difor ein aktiv og opplyst opinion. På den måten kan regjeringar med god vilje få evne til nedrusting, og på den måten kan ein tøyne dei indre drivkreftene i kapprustinga.

Dei viktigaste indre drivkreftene er knytta til det militær-industrielle-teknologisk-byråkratiske komplekset, og i dag kanskje særleg til militær forskning og utvikling. Om lag 40% av alle vitskapsmenn og ingeniørar i verda arbeider med militære oppgåver. Forskings- og utviklingsprogramma kan utgjere 10-15% av militærbudsjetta. Det er såleis mange arbeidsplassar knytta til dette komplekset, store økonomiske interesser, mye prestisje og konkurranse mellom dei ulike greiner innanfor komplekset (mellom forskingsinstitusjonar og mellom dei ulike våpengreiner). Det er desse indre drivkreftene som først og fremst ligg bak den teknologiske utviklinga — forskning og utvikling søker stadig å bryte ned barrierar, å gjere sine egne våpen foreldda. Og m.a. den lange utviklingstida for nye våpen (ca 10 år i gjennomsnitt) medverkar til å skape ein treghet i systemet.

# FRIHETEN

Framsinnade sovjetisk talisman til Friheten:

**– Vi sier ja til Norden som atomfrie sone, og er klare til å gi bindende garantier**



« Vi er beredt til å gi folket bindende garantier om at vi ikke vil bruke atomvåpen mot land som forplikter seg til ikke å ha slike våpen på sitt territorium. Sovjetunionen sier dette i et foretak om å opprette en atomfri sone i Norden.

« Dette sier en høytstående talsmann for sentralkomiteen i Sovjetunionens kommunistiske Part, Valentin Falin (bildet), i et intervju Friheten har hatt med ham i Moskva. Han kommenterer problemstillingene fra debatten her hjemme etter den 8. november forening på landemøtet i Nordk Kjemisk.

« Falin avslører klart kravet om at sovjetiske garantier på Kola skal trekkes inn i en nordisk atomfri sone. Det som finnes på Kola-halvøya har ikke noe med vårt forhold til Norge å gjøre, men må sees i sammenheng med det som er utviklet og eksisterer i tilsvarende områder i USA, sier han.

— SIDE 8-9-10

**Usikkerhetspolitikken: Norge i rollen som USA's støtte-spiller**

**INDUSTRIARBEIDER LØNNA**

**Husk retningsnummer 021 41 Drammen**

# NORDEN SOM ATOMFRI SONE - UANSETT ?

I november 1980 vedtok Rød Ungdom å støtte grunnlaget for aksjonen «Nei til atomvåpen». Denne aksjonen er et av uttrykkene for en voksende bevegelse i befolkningen – en bevegelse som svarer på den økte krigsfaren med å kreve fred og nedrustning i en eller annen form. Dette er en massebevegelse skapt av frykt for krig og atomvåpen. Det store flertallet av deltakerne ønsker virkelig å bevare både freden og vår uavhengighet. Samtidig ser vi at en så uklart definert bevegelse som dette lett havner i moralisme og allment ønske om nedrustning, der de ansvarlige går fri. «Kvinner for fred» var et typisk eksempel på dette. Hvis fredsbevegelsen i Norge ender opp i et slikt spor, er den eneste som tjener på det Sovjet. Sovjetlederne har da heller ikke lagt skjul på sin begeistring for slike bevegelser i Vesten.

Her ligger det en stor utfordring til m-l bevegelsen. Vår oppgave er ikke å gå inn og ukritisk jobbe for en politikk som til sjunde og sist viser seg å tjene Sovjet, og fremme krig. Vår oppgave er å jobbe for en bevegelse i Norge som virkelig fremmer fred og forsvar av uavhengigheten.

Men hvordan? Her er det flere ulike syn i Rød Ungdom. Sentralstyret håper at landsmøtediskusjonene skal bringe oss et godt stykke framover i å avklare vår holdning og sette Rød Ungdom i stand til å arbeide på et enhetlig grunnlag. I dette diskusjonsmaterialet vil vi legge fram en vurdering av fredsbevegelsen, av parolen «Norden som atomfri sone» og av hva Rød Ungdom bør gjøre. Vi håper dette vil skape diskusjon, men vi håper også på at resultatet skal bli størst mulig enhet om konklusjonene.

## DET VAR RIKTIG Å STØTTE GRUNNLAGET FOR «NEI TIL ATOMVÅPEN» SLIK VI GJORDE !

Dette er det stor enighet om i organisasjonen. Det var et viktig framskritt i forhold til forløperne til aksjonen at den fikk et grunnlag som ikke ensidig retta seg mot Vesten og NATO-opprustning. Aksjonen fikk en klar innretning i grunnlaget mot atomvåpen i både øst og vest, og retter seg bl.a. uttrykkelig mot de Sovjetiske SS 20 rakettene. Dette gjorde at det for første gang gjorde det mulig for oss å gå ut med politisk støtte til plattformen, og dermed legge opp til at vi skulle jobbe innafor aksjonen og ikke bare kritisere utenfra. Men samtidig var det problemer. Aksjonen bygger på den upresise formuleringa: «Norden som atomfri sone». Rød Ungdom krever at den må avklares slik at den retter seg mot de atomvåpnene som faktisk truer Norden – dvs. i første rekke Sovjetiske taktiske og mellomdistanse-våpen på Kola og i Østersjøen.

I dette spørsmålet er vi på kollisjonskurs med de toneangivende kreftene i aksjonsladselen. SV som er drivkrafta bak organiseringa av aksjonen, og aksjonens talsmenn i den offentlige debatten, har alle klart gått ut med det synet at det er urealistisk og feilaktig å trekke inn Sovjetiske våpen i første omgang. Disse synspunktene er bakgrunnen for den hysteriske overreaksjonen styret i «Nei til atomvåpen» har vist etter at Rød Ungdom gjorde det klart at vi ønsker å delta i aksjonen. (Som vel de fleste vet ble Rød Ungdom nektet medlemskap i organisasjonen med den begrunnelsen at dette var en tverrpolitisk aksjon. ....!)

## HVA ER ÅRSAKEN TIL OPPRUSTNING OG KRIGSFARE : MISTENKSOMHET ELLER IMPERIALISME ?

For å utforme en korrekt holdning til aksjonen er det nødvendig å undersøke det politiske grunnlaget den jobber etter grundigere enn bare å lese noen korte paroler som utgjør plattformen. Særlig viktig er det å undersøke hva aksjonens ledelse og talsmenn står for. Her er Grepstads artikkel interessant. Jon Grepstad er sekretær og daglig leder av aksjonen, ansvarlig for å ha ført i pennen de avvisende brevene til Rød Ungdom. Grepstad er «fredsekspert» og har drevet med denne typen arbeid hele sitt voksne liv.

I Grepstads verdensbilde foregår ting omtrent slik: Krigsfaren, og særlig faren for atomkrig, er et resultat av den ukontrollerte opprustninga. Opprustninga har igjen på sin side to årsaker: For det første en «aksjons/reaksjonsmekanisme». Det innebærer at når den ene ruster opp svarer den andre med samme mynt. Og siden partene ikke stoler på

hverandre, blir hvert svar en overreaksjon, og spiralen går evig oppover. For det andre at den mektige våpenindustrien i seg sjøl har stor nok makt til å presse gjennom fortsatt rustningsvanvidd.

Grepstad har forsåvidt rett i at våpenindustrien er interessert i fortsatt opprustning, og at supermaktene hele tida vokter på hverandres tiltak. Men likevel stemmer framstillinga overhodet ikke med virkeligheten. I Grepstads verdensbilde finnes det ikke plass for imperialismen, kamp om råvarer og markeder, kort sagt erobringsskriger. Vårt svar er at det er imperialismen som er årsaken til at det blir krig. Dette må vi ha som utgangspunkt når vi skal avgjøre hva slags politikk som kan forhindre eller utsette en krig.

Grepstads verdensbilde er i tillegg fullstendig uforanderlig. Det finnes ikke rom for den ujamne utviklinga mellom imperialistmaktene i hans modell. Part A og part B rustet opp annenhver gang, slik at hver av dem tar igjen det lille forspranget den andre hadde, og legger på litt til for «sikkerhets skyld». Dette stemmer ikke. Alment anerkjente fakta viser at Sovjet har rustet opp klart mest å fra å ha vært i en fullstendig underlegen posisjon, har Sovjet nå oppnådd i hovedsak jevnbyrdighet i atomvåpen og en klar overlegenhet når det gjelder konvensjonelle styrker – særlig vurdert utifra en mulig krig i Europa. De to forrige verdenskrigene starta fordi en imperialistmakt (Tyskland) hadde utvikla sin økonomiske og militære styrke kraftig, mens de andre imperialistmaktene fremdeles hadde kontroll over verdens råvarer og markeder. På samme måte ligger krigsfaren i dag i at Sovjet vil utfordre den eksisterende verdensorden militært, for å skaffe seg en ny innflytelse som svarer til landets økte styrke.

Grepstads teori er spesielt farlig fordi den legger et slags logisk grunnlag for ettergivenhetspolitikk og kapitulasjonsholdning overfor Sovjet. Dersom Grepstad har rett, så er det eneste fornuftige å foreslå ensidige nedrustninger som tiltak slik at motparten ikke trenger å være mistenksom lenger. Da blir det også logisk å foreslå at de små landa som er truet av supermaktene (f.eks. Norden) skal pålegge seg sjøl restriksjoner ensidig eller ruste ned ensidig, i håp om at dette kan bidra til å utløse en nedrustningsprosess. Men når årsaken til krigsfaren i virkeligheten ligger i imperialismen og i Sovjets ekspansjonisme, blir en slik politikk nasjonalt sjølmord. Den eneste akseptable konklusjonen for en fredsbevegelse i disse spørsmåla er at kravet om nedrustning må rettes til supermaktene, og at de mindre landa som trues av supermaktene må styrke sin evne til å forsvare seg.

# »NORDEN SOM ATOMFRI SONE» : BEDRE ENN INGENTING ELLER SKADELIG HVIS DEN IKKE RETTER SEG MOT SOVJET ?

Det er nær sammenheng mellom det prinsipielle synet til Grepstad på krig og nedrustning og den praktiske politikken »Nei til atomvåpen» legger seg på i spørsmålet om Norden som atomfritt område . Aksjonen har nå i praksis lagt seg helt klart på linja at Norden som atomfri sone ikke skal rette seg mot Sovjets militærinstallasjoner . Rød Ungdoms syn er at dette er meningsløst og skadelig . I dag finnes det ikke atomvåpen i Norden . Det som må være målsetninga må være å reise kampen mot de våpnene som faktisk truer oss med atomkrig , og det er først og fremst sovjetiske atomraketter .

Det finnes et syn i Rød Ungdom i dag som sier at rett nok hadde det beste vært å få vekk sovjetiske raketter , men de ser likevel på en atomfri sone som bare omfatter de nordiske landa som et skritt i riktig retning . Dette synet bør avvises . Forskjellen er helt avgjørende : Enten retter parolen politisk press p mot Sovjet og fungerer positivt i kampen mot atomkrig . Ellers så blir den et krav om ensidige begrensinger på de nordiske landa , som Sovjet bare vil gni seg i hendene over .



## HVA ER FAKTA OM ATOMVÅPNENE SOM TRUER NORDEN ?

**Hva skal Sovjet med sine utskytningsramper for SS 5-raketten rett sør for Murmansk? SS 5 har en kjernefysisk sprengkraft på 1 megatonn, dvs. 50 ganger så stor som Hiroshima-bomben, og en rekkevidde på 600 km. De eneste landområdene raketten kan nå, er Nord-Sverige, Nord-Norge og Nord-Finland. Denne raketten har ingen annen militær betydning enn som utpressingsmiddel mot de nordiske landa.**

### SS 4 OG SS 5

er under utskifting. Det er ingen grunn til å regne med at Kola holdes utenfor den omfattende moderniseringa. De erstattes med SS 20, rekkevidde 4000 km (Norden, England, Norskehavet, Nord-Atlanteren) og tre stridshoder som hver er 7 1/2 ganger så sterk som Hiroshima-bomben.

I hver av de 8 divisjonene Sovjet har i Leningrad militærdistrikt, er det satt opp kjernefysiske, taktiske våpen. Disse taktiske kjernefysiske våpnene, Frog, Scaleboard og Scud, har rekkevidde fra 7 til 200 mil. De er satt opp på kjøretøy som inngår som en regulær del av divisjonene, og er under direkte kommando av divisjonsledelsen. Hva er vitsen med dem?

De skal ikke brukes mot sovjetisk område. Hovedoppgaven til Leningrad militærdistrikt er å angripe Norge/Norden i en krig. Med andre ord er vi det

eneste rimelige målet for disse kjernefysiske våpna.

I 1976 stasjonerte Sovjet seks Golf II-ubåter i Østersjøen. De bærer raketten SS-N-5 med sprengkraft 1—2 megatonn (50 til 100 ganger Hiroshima-bomben) og har en rekkevidde på 100 mil. Det betyr at den kan nå sørlige deler av Norden, fra Østersjøen.

USA og NATO har også en ubåtflåte med eurostrategiske raketter, Polaris og Poseidon, som kan true Norden. Sjøl om denne trusselen er fysisk og faktisk mindre, er det nødvendig å rette krav mot alle kjernefysiske våpen som truer Norden.

I tillegg har Sovjet jagerbombefly som ikke har noe annet rimelig mål enn Norden om disse stasjoneres på Kola. Disse flyene kan bære kjernefysiske våpen til bruk mot bakkemål.

Igjen — hva skal de med dette? Det er ikke strategiske våpen, det vil si kjerne-

fysiske våpen, som skal brukes for å ramme mål i USA. Disse finnes, i stort monn, i Kola-området, spesielt plassert på ubåter. Dette utstyret har heller ingenting med et forsvar å gjøre. De er retta mot et område der det ikke finnes kjernefysiske våpen eller

offensive konvensjonelle styrker i dag. Kjernefysiske våpen er heller ikke noe forsvarsvåpen. Det er bare én rimelig forklaring på hvorfor Sovjet har disse våpna her. De skal brukes mot Norden. Først og framst som pressmiddel for å tvinge fram kapitulasjon fra de nordiske regjeringene hvis Sovjet angriper.

Sovjetiske diplomater har vært raskt ute med å erklære seg enig i et atomfritt Norden — som ikke inkluderer Sovjets kjernefysiske arsenal. Storfornøyd, — og letta over at det politiske presset ikke blir retta mot dem sjøl.

Da Bresjnev var i India, foreslo han atomfri sone i Den persiske Gulfen. Og sannelig, tro det eller ei, men også der skal denne sonen gjelde alle andre enn de landa Sovjet har kontroll med. I det sovjetiske forslaget til atomfri sone er landa som grenser til Gulfen direkte, tatt med. Det gjelder De arabiske emiratene, Saudi-Arabia, Kuwait, Irak og Iran. Men de landa som grenser til et land ved Gulfen, er ikke tatt med. Det gjelder f.eks. Sovjet sjøl, Afghanistan og Sør-Jemen. Tre land der Sovjet har baser og kjernefysiske våpen.

Skal Sovjet lykkes i å stå med både palmer i henda og alle sine kjernefysiske våpen intakt? Og vi andre — med skjegget godt stappa ned i postkassa?

Per Gunnar Gabrielsen



## ARGUMENTENE TIL ALFSEN OG NEI TIL ATOMVÅPEN HOLDER IKKE !

En atomfri sone i Norden uten krav til Sovjet vil gi russerne både i pose og sekk . De får fjær i hatten som tilhengere av atomnedrustning og atomfrie soner , og får samtidig beholde sitt atomarsenal intakt . Hvilke argumenter fører så aksjonen i marka . Her er intervjuet med Alfsen nyttig lesning .

Alfsen sier helt klart at sonen bare skal omfatte Norge , Sverige , Danmark og Finland . Hans begrunnelse for dette er at det «er meningsløst å trekke inn Kola med sine strategiske våpen rettet mot USA , som en del av supermaktsbalansen» . Ved å stille det sånn går Alfsen nettopp utenom det vi påviste ovenfor , nemlig at Kola og Østersjøen har store mengder atomvåpen som bare har Norden som mulig eller rimelig mål . Det er klart at de strategiske våpnene som er retta mot USA hører hjemme under forhandlinger som SALT-forhandlingene mellom supermaktene . Men det er ikke noe argument for at vi ikke skal kreve de taktiske og mellomdistanseraketene som truer Norden fjernet .

På et nytt direkte spørsmål om de Sovjetiske

våpnene unngår Alfsen igjen å gå inn på problemet . Denne gangen svarer han med å forklare at : »Det er ikke riktig at det bare er Sovjet som har atomvåpen i nord-områdene . . . . . » . Så viser han til at det er vestlige atomvåpen ombord i hangarskip og u-båter , og at det er meninga å bygge om B-52 bombefly til å ta atomraketter . Men dette forandrer heller ikke noe på saken . Det viser bare at det er nødvendig å rette kravet også mot amerikanske våpen , noe m-l bevegelsen forøvrig har stått for lenge . Blant annet er Finn Sjøe dømt for at han som redaktør av Klassekampen lot offentliggjøre hemmelige militære øvingsmeldinger som viste at NATO var villig til å bruke atomvåpen i Europa og Norge . Dessuten er det jo sånn at Sovjet også har atomvåpen på sine u-båter , og at trusselen fra disse kommer i tillegg til installasjonene på land .

Avslutningsvis sier Alfsen at han «ser soneavtalen for Norden som en måte å komme igang på» . Og dette er jo bare en annen måte å si det på , at vi , de små landa , må ta det første skrittet og legge begrensninger på oss selv . Selv om du aldri så mye håper at dette skal utløse en prosess der supermaktene følger etter , kan ingenting forandre at dette i praksis er ettergivenhetspolitikk som oppmuntrer til videre aggresjon .

## RØD UNGDOM , ATOM-BEVEGELSEN OG ANDRE OPP- GAVER .

På bakgrunn av det vi har sett til nå , kan vi slå fast at det ikke er noen grunn til å ha illusjoner om at de ledende kreftene i aksjonen «Nei til atomvåpen» vil endre sin kurs , særlig gjelder det spørsmålet om atomfrie soner og Sovjetiske våpen . Fordi Rød Ungdom er oppriktige motstandere av supermaktenes atomopprustning , bør vi søke å delta i kampen mot atomvåpen også innenfor aksjonen . Men fordi vår målsetting er å rette det politiske presset mot supermaktene , og da spesielt de Sovjetiske atomvåpnene med adresse Norden , kan vi ikke ukritisk kaste oss inn i aksjonens arbeid . Det ville kanskje føre til at vi la ned masse krefter i en aksjon som i hovedsak presser fram ensidige begrensninger på de nordiske landa , fremmer ettergivenhetspolitikken og lar Sovjet gå fri . Derfor bør vi gå inn i aksjonen lokalt på steder der det finnes et reelt grunnlag for at vi kan samarbeide med de øvrige deltakerne i aksjonen . Det må også være mulig å føre en virkelig debatt om vårt syn på hvordan parolen «Norden som atomfri sone» bør presiseres . Det er forøvrig ingen grunn til å tro at alle som deltar i aksjonen står enhetlig bak synet til ledelsen i motsetning til vårt . Hvis ikke disse forutsetningene kan oppfylles , bør Rød Ungdom lokalt ikke jobbe i aksjonen .

### STØTTE TIL AFGHANISTAN ER DEN VIKTIGSTE INNSATS- SATSEN RØD UNGDOM KAN GJØRE FOR FRED OG MOTSTAND MOT SOVJET !

En annen avgjørende grunn til at vi bør være forsiktig med å «kaste» kreftene inn i atomaksjonen , er at kampen mot supermaktenes krigsforberedelser og for den nasjonale

uavhengigheten stiller mange og store oppgaver , og våre krefter er begrensa . En politikk fra Rød Ungdom som skal ha som sikte mål å slåss for freden må bl. a. ha følgende viktige elementer :

– Aktiv støtte til de som i dag kjemper med våpen i hånd mot Sovjets aggresjon .

– For et sterkt og uavhengig forsvar av Norge .

– For nedrustning av supermaktene .

– Mot ettergivenhetspolitikk .

Blant annet gjennom arbeidet med Operasjon Dagsverk har Rød Ungdom de siste årene begynt å bygge opp en anti-imperialistisk motstand mot Sovjet blant ungdommen . Betydningen av kampen som folket i Afghanistan fører idag mot brutale sovjetiske okkupantstyrker , og det at ungdommen i stor grad er opp- tatt av fattige land/rike land og imperialismen , er tunge argumenter for at det er på dette feltet Rød Ungdom bør satse på å sette inn kreftene sine , og utvikle arbeidet videre .

På dette grunnlaget mener Sentralstyret at den desidert høyest prioriterede oppgava for Rød Ungdom når det gjelder internasjonalt arbeid og kamp for fred , er støtte- arbeidet for Afghanistan . Dette bør en del steder foregå ved at lokallaget deltar i eller selv tar initiativet til opprettelse av lokalgrupper av Afghanistan-komiteen . Dersom vårt forslag om Afghanistan-prosjektet vinner på NGS- og YLI-landsmøtene , vil Operasjon Dagsverk høsten -81 bli svært viktig .

Denne diskusjonen som legger hovedvekten på forholdet til den eksisterende fredsbevegelsen og atomaksjonen i Norge , bør på et seinere tidspunkt følges opp av diskusjoner som mer konkret tar for seg hvordan vårt internasjonale arbeid bør drives .

Skrevet på oppdrag fra Sentralstyret . p. e.



# VEDTAKSFORSLAG OM INTERNASJONAL POLITIKK ( Ikke behandlet av sentralstyret )

TRE HOVEDKREFTER HAR UTKRYSTALLISERT SEG I  
DEN INTERNASJONALE KLASSEKAMPEN

DEN FØRSTE VERDEN består av supermaktene USA og Sovjet . Begge supermaktene har økonomisk og militær styrke til å kjempe om verdensherredømme . USA har helt siden nederlaget i Indo-Kina blitt mer og mer svekket både politisk , økonomisk og militært .

De har lidd gjentatte nederlag i den tredje verden og vis a vis Sovjet . Vest-Europa og Japan har trengt amerikanske monopolkonsern ut av markedene , og har nå både en sterkere økonomisk vekst og en større del av verdenshandelen enn USA . Ingen president kan snu denne utviklingen .

Men fortsatt er USA en supermakt som rår over enorme ressurser og intet annet land har så store økonomiske interesser i den tredje verden . USA's mål er å opprettholde status quo . For å oppnå dette vil de helt sikkert foreta imperialistiske handlinger som må fordømmes . Men de vil også ta tiltak mot Sovjets frammarsj som vil tjene verdens folk .

I skyggen av USA's tilbakegang har Sovjet , over en lengre periode , gradvis bygd opp en enorm politisk og over en lengre periode , gradvis bygd opp en enorm politisk og militær styrke . Sovjet er fortsatt underlegen USA økonomisk . Derfor satser de på sitt militærapparat og en politisk offensiv for å erobre posisjoner over hele verden gjennom trusler , utpresning og militære aggresjoner . Sovjet forsøker å utnytte folkenes frigjøringskamp mot USA og andre imperialistland og overtar ofte der USA blir kasta ut .

Sovjets brutale okkupasjon av Afghanistan har økt spenningen i verden . De driver åpenlys trusselpolitikk mot Iran og Pakistan , samtidig som de rasler med våpnene for å bringe det polske folket til taushet . I løpet av få år har de sikra seg kontroll i Indo-Kina , over innseilinga til Rødehavet og lagt grunnlaget for å erobre Hormuz-stredet .

Sovjet har framstått som den største trusselen mot freden i verden , mot folkenes rett til nasjonal sjølstendighet og deres rett til å bestemme sin egen framtid .

Sovjet har dermed også blitt den største trusselen mot sosial utvikling , frigjøring og revolusjon .

**Sovjet har blitt verdens folks hovedfiende .**

DEN ANDRE VERDEN består av Europas industristater , Japan , Canada , Australia og New Zealand . Disse landene er selv imperialistiske , samtidig som de er undertrykt av supermaktene . Vest-Europa har siden krigen vært dominert av USA , men USA's nedgang og Vest-Europas framgang har ført til at Vest-Europa nå spiller en mye mer sjølstendig rolle . Samtidig gjennomfører Sovjet en politisk offensiv for å vinne kontroll over disse landene . Den 2. verden utgjør en vaklende kraft mellom supermaktene og den 3. verden .

DEN TREDJE VERDEN består av landene i Afrika , Latin-Amerika og Asia . Disse landene er holdt nede i kunstig underutvikling av det imperialistiske verdenssystemet . Deres kamp for å forsvare sin nasjonale sjølstendighet og for en ny økonomisk verdensorden er hovedkraften mot imperialismen . Noen av disse landene er de klareste forsvarerne av nasjonal sjølstendighet , dermed er de også en aktiv kraft mot den sovjetiske ekspansjonismen .

## TRUSSELEN MOT VEST-EUROPA OG NORGE !

Ingen supermakt kan dominere verden uten

å dominere Vest-Europa . Her finnes et kjøpsterkt marked , avansert teknologi og industri og et høyt utdanningsnivå .

Som den annen verdenskrig var en krig om Europa vil også den tredje verdenskrig handle om Europa .

Sovjet har allerede starta kampen om å vinne flankene . De har sikra seg militære støttepunkter på sør-flanken , både for å kunne ta Europa i en knipetangsmanøver og for å kunne stoppe oljetilførselen – pulsåra til Vest-Europas økonomi .

Trusselen mot Vest-Europa understrekes av at Sovjet retter overlegne militære styrker mot oss . De driver aktiv innblanding i landas indre forhold , og strever etter å slå en kile mellom de europeiske landa innbyrdes og mellom USA og Vest-Europa .

I denne utpresningspolitikken har Sovjet hatt betydelig framgang . Ikke bare i regjeringkretser og i monopol-kapitalistiske grupperinger , men også i massene har ettergivenhetspolitikken overfor Moskva hatt framgang . Sovjets mål om å tvinge Vest-Europa under Moskvas herredømme har stilt forsvaret av den nasjonale uavhengigheten i sentrum for Vest-Europas land og folk . På grunn av de Sovjetiske ambisjonene om å tvinge USA på ytterligere retrett har også spørsmålet om en ny storkrig i Europa blitt en virkelig trussel .

En krig i Europa vil bli et fryktelig tilbakeslag for hele menneskeheten . Lidelsene og ødeleggelsene vil bli ufattelige .

Mot denne trusselen må folkene forberede seg og de må kjempe i mot . Det er ennå tid . Sovjet har i dag ikke nok overlegenhet til å provosere fram en storkrig og være sikker på å vinne . Sovjets taktikk er derfor , ved hjelp av trussler , å splitte motstanderne sine , myke opp regjeringene og folkene i Vest-Europa , og sakte , men sikkert innlemme Vest-Europa under Moskva og stille verden overfor et fullbyrdet faktum . For å hindre et sånt faktum må parola bli : »Stopp Sovjet»

## FORSVAR NORGES UAVHENGIGHET !

Hovedfaren for Europa og Norge i dag er Sovjets ekspansjon og ettergivenhetspolitikken overfor Sovjet . Norge må i dag bruke Jugoslavia som forblide i utenrikspolitikken . Til tross for en beliggenhet kloss opp til Sovjet , fører Jugoslavia en konsekvent uavhengighetspolitikk . Det er alment kjent at Jugoslavia har ytt store bidrag i kampen for å bevare verdensfreden . Jugoslavia kombinerer aktivt internasjonalt fredsarbeid med aktivt forsvar av sin egen uavhengighet , ved oppbygging av et sterkt nasjonalt forsvar bygd på folkets egen vilje til å leve i frihet .

I arbeiderbevegelsen er dagens diskusjoner om nedrustning velkjente . I mellomkrigstida gikk sterke krefter i arbeiderbevegelsen inn for nedleggelse av militærapparatet og i mot aktivt forsvar av den nasjonale selvvråderetten . Den andre verdenskrigen knuste bokstavelig denne linja i den norske arbeiderbevegelsen . I dag er visse kretser i ferd med å vekke denne linja til live igjen . Rød Ungdom vil advare så sterkt vi kan mot de kreftene som spiller politisk mynt på folks redsel for krig og bruker parolen om nedrustning i en kampanje for ettergivenhet overfor Sovjet . En ensidig norsk nedrustning vil føre til at Norge lettere vil la seg presse politisk og militært av supermaktene og vil være en linje for underkastelse .

Rød Ungdom vil arbeide for et sterkere norsk forsvar og en sterkere forsvarsvilje i ungdomsmassene .

## FOR ET STERKT OG UAVHENGIG FORSVAR

Det norske forsvaret i dag er dårlig egnet til å stå imot et sovjetisk angrep . Det bygger på to uholdbare forutsetninger , nemlig at et sovjetisk angrep vil komme fra nord og at Norge skal basere seg på «hjelp» fra USA . De store byene og flyplassene i sør og midt - Norge er nærmest lagt åpne for et overraskende angrep . Forsvaret , med sin nåværende oppbygning , er ikke egnet til å fortsette motstandskamp etter at de sentrale delene av landet er okkupert .

Rød Ungdom krever en omlegging av det norske forsvaret . Målsettinga må være å bygge opp et sterkt forsvar etter jugoslavisk mønster : et forsvar som bygger på viljen til å kjempe , og på at folket er bevæpnet og får hensiktsmessig militær trening .

Norsk medlemskap i NATO er uforenlig med et sterkt og uavhengig forsvar . NATO er en ulikeverdig allianse , som Rød Ungdom går mot på et prinsipielt grunnlag . En utmeldelse av NATO må knyttes til en kraftig styrkning av det norske invasjonssforsvaret . Prosovjetske krefter i Norge , ønsker utmelding av NATO , uten at forsvaret mot Sovjet styrkes . En slik politikk vil innebære å gå fra vondt til verre og må bekjempes skarpt .

Som det mest aktuelle kravet idag vil Rød Ungdom kjempe for at Norge , på samme vis som Frankrike går ut av NATO's felleskommando . Å beholde kommandoen i Norge , vil styrke muligheten for et uavhengig forsvar , som yter motstand uansett .

### NEI TIL ATOMVAPEN I NORDOMRADENE !

Rød Ungdom går imot supermaktenes atomstrategier . Rød Ungdom støtter kravet om atomfrie soner i nord-områdene som også må omfatte de sovjetiske atomvåpnene i Osternsjoen og på Kola halvøya .

En kampanje som ikke inneholder dette kravet er en kampanje for ensidig nedrustning , som bare vil øke faren for krig og okkupasjon av Norge . Noen ser på atomvåpen i seg sjøl som årsaken til krigsfaren og den spente internasjonale situasjonen . Ingen tanke er mer naiv og farlig enn den som hevder at bare vi skikker vårt hus fredelig og bygger ned vårt forsvar , så vil ingen komme og ta oss . Det er en tendens i fredsbevegelsen til å se helt bort fra det faktum at det er imperialistiske ambisjoner som er drivkraften bak rustningskapplopet . Derfor er det bare ved å rette kravet til begge de imperialistiske supermaktene at verden kan bli tryggere å leve i .

*Hva med sosialisme*

### INTERNASJONAL SOLIDARITET !

På et år er 1 000 000 - en million - afghanere drept . 10% av befolkningen er drevet i landflyktighet . Til tross for dette fører afghanerne en heltedmodig kamp for landet sitt . Men samtidig er det en kamp i hele verdens folk sin interesse . Geriljaen i Afghanistan tapper Sovjet for krefter og utsetter dermed deres planer om ytterligere ekspansjonisme . Deres kamp er vår kamp . På samme måten , ed geriljaen i Eritrea og Kampuchea . De fortjener vår fulle støtte .

Rød Ungdom vil i årene som kommer prioritere arbeidet med internasjonal solidaritet med ofrene for Sovjets aggresjon svært høyt .

*Latnamerha*

**+ POLEN**

